

FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN

VERSLAG INZAKE DE ARBEIDSONGEVALLEN VAN 2005 IN BELGIË

PRIVÉSECTOR

6/12/2006

Inleiding

2005: NIEUW BELEID M.B.T. DE PUBLICATIE VAN DE STATISTIEKEN INZAKE ARBEIDSONGEVALLEN

De publicatie van de arbeidsongevallengegevens van 2005 is een essentiële fase in het kader van het nieuwe beleid van het FAO dat gericht is op de communicatie van de statistieken inzake arbeidsongevallen. Dit beleid moet zowel eenvoudig, volledig, gemakkelijk als snel zijn. Het werd nauwkeurig uitgedacht in het kader van het Agora-project inzake arbeidsongevallen dat nog steeds lopende is. Het Agora-project wordt gefinancierd door het Federaal Wetenschapsbeleid en wordt geleid door het Fonds in samenwerking met twee onderzoeksteams (TEF-ULB et Steunpunt WAV -KUL).

De statistische gegevens inzake de ongevallen van 2005 zullen weldra beschikbaar zijn op de website van het Fonds voor Arbeidsongevallen, die wordt aangepast (<http://socialsecurity.fgov.be/faofat>). De gebruiker zal de gewenste informatie gemakkelijker kunnen terugvinden. In het statistisch verslag zullen navigatiemiddelen voorhanden zijn en de gebruiker zal de gewenste tabellen kunnen downloaden.

In dit verslag wordt een synthese gemaakt van de tendensen die worden waargenomen bij de ongevallen van 2005. De grafieken uit dit verslag zijn opgesteld op basis van enkele van de vele tabellen die op de website van het Fonds zullen verschijnen.

2005: EERSTE EVA-STROMEN INZAKE DE GEGEVENS UIT DE ONGEVALLEN-AANGIFTE EN DE VERGOEDING VAN DE GETROFFENE

De gegevens die gebruikt worden om het statistisch verslag op te stellen, zijn afkomstig van de ongevallenaangifte die door de werkgever naar zijn verzekeraar verzonden wordt en van de beheersdocumenten van deze verzekeraar inzake de vergoeding van de getroffene. De verzekeraars versturen al deze informatie naar de gegevensbank van het FAO.

In 2005 werden de arbeidsongevallengegevens voor de eerste keer aan het Fonds overgemaakt via de elektronische EVA-stromen (Elektronische Verbinding Arbeidsongevallen). Deze nieuwe wijze van overdracht zorgde voor een breuk ten opzichte van het verleden. Voortaan verzenden de verzekeraars alleen de gegevens waarvan de werkgevers en zichzelf de authentieke bronnen zijn. De gegevens inzake het slachtoffer van het ongeval (zijn geslacht, zijn leeftijd, zijn verblijfplaats) en de onderneming waar het ongeval heeft plaatsgehad (NACE-code, het aantal werknemers), zijn afkomstig van het Rijksregister en van de RSZ. Door de invoering van deze stromen worden de ongevallengegevens tevens sneller overgemaakt, aangezien ze quasi onmiddellijk naar het Fonds verzonden worden. De gegevens inzake de vergoeding moeten vóór eind februari, en niet meer vóór eind mei van het jaar dat volgt op het jaar van het ongeval, naar het Fonds verzonden worden.

2005: NIEUWE VARIABELEN DIE DE OORZAKEN EN OMSTANDIGHEDEN VAN DE ARBEIDSONGEVALLEN BESCHRIJVEN

Voor de beschrijving van de ongevallen van 2005 werden de variabelen « Vorm van het ongeval » en « Materiële agens » geschrapt en vervangen door nieuwe nomenclaturen die bepaald werden in het kader van het Eurostat-project voor de Europese harmonisering van de statistieken inzake arbeidsongevallen. Aan de hand van de nomenclaturen « Soort werk », « Afwijkende gebeurtenis », « Het bij de afwijkende gebeurtenis betrokken voorwerp » en « Contact-wijze van verwonding » wordt het afwijkende element dat het ongeval veroorzaakt heeft, beter gedefinieerd en worden de omstandigheden waarin het ongeval zich heeft voorgedaan, beschreven.

Tendensen inzake de arbeidsongevallen van 2005

ONGEVALLENAANGIFTEN: DE DALENDE TENDENS ZET ZICH VOORT

In 2005 is het aantal aangiften van arbeidsongevallen in de privésector voor het vijfde opeenvolgende jaar gedaald. De verzekeraars noteerden vorig jaar 195 445 aangiften van ongevallen op de arbeidsplaats of op de arbeidsweg, wat een daling van 52 000 aangiften betekent ten opzichte van het jaar 2000. Deze evolutie op korte termijn kadert in een bredere beweging. Tijdens de laatste twintig jaar is er immers eveneens een dalende tendens te onderscheiden, ondanks de tijdelijke stijgingen die werden vastgesteld op het einde van de jaren tachtig en, in mindere mate, in 2000.

Niet alle aangegeven ongevallen worden door de verzekeraar aanvaard. De verzekeraar kan weigeren om het ongeval ten laste te nemen, indien er volgens hem bv. geen bewijs werd geleverd dat het ongeval zich werkelijk heeft voorgedaan of indien het ongeval niet beantwoordt aan de definitie van de notie "arbeidsongeval". Deze beslissing kan steeds betwist worden voor de arbeidsrechtbank. In 2005 hebben de verzekeringsondernemingen in bijna 8% van de aangegeven ongevallen hun tussenkomst geweigerd

DE ONGEVALLLEN OP DE ARBEIDSPLAATS EN OP DE ARBEIDSWEG VERTONEN EEN VERSCHILLENDE TENDENS

Het risico op een ongeval verschilt naargelang de werknemer zich op de arbeidsplaats of op de arbeidsweg bevindt. De arbeidsweg is het traject dat afgelegd wordt tussen de verblijfplaats van de werknemer en de plaats waar hij werkt. Bijgevolg is het verkeersongeval van een chauffeur een arbeidsongeval, aangezien het zich voordoet tijdens de uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst. In 2005 deden 11% van de arbeidsongevallen zich voor op de arbeidsweg.

De statistieken inzake de ongevallen op de arbeidsplaats verschillen in grote mate van de statistieken inzake de ongevallen op de arbeidsweg. Terwijl het tewerkstellingsvolume tijdens de laatste twintig jaar gestegen is, is het aantal ongevallen op de arbeidsplaats die door de verzekeraar ten laste werden genomen, in het algemeen gedaald, en dit in tegenstelling tot de ongevallen op de arbeidsweg. Hoewel de tewerkstelling van 1996 tot 2005 met 13% gestegen is, vertoonden de ongevallen op de arbeidsplaats (-18%) en op de arbeidsweg (+11%) een tegengestelde beweging.

De ongevallen op de arbeidsweg veroorzaken ernstigere restletsels. In 2005 hebben de verzekeraars een reserve voor blijvende ongeschiktheid gevestigd voor 13% van de ongevallen op de arbeidsweg ten opzichte van 9% van de ongevallen op de arbeidsplaats. In geval van een arbeidsongeval stemt de blijvende ongeschiktheid overeen met het definitieve economische verlies dat de getroffene geleden heeft tengevolge van het ongeval. Deze ongeschiktheid betekent niet noodzakelijk invaliditeit: in de meeste gevallen verhindert de ongeschiktheid de getroffene niet om het werk te hervatten, maar ze vormt wel een handicap bij het zoeken naar werk en bij het uitoefenen van dit werk. De helft van de ongevallen op de arbeidsplaats met voorziene blijvende ongeschiktheid hebben een ongeschiktheidspercentage van minder dan 5%. De verhouding wordt 86% wanneer het geheel van de arbeidsongevallen met een voorziene graad van minder 10% in aanmerking worden genomen. De ongevallen op de arbeidsweg met voorziene blijvende ongeschiktheid van minder dan 5% maken 44% uit van het totale aantal ongevallen met blijvende ongeschiktheid. Het percentage van de dodelijke ongevallen en de zwaarste ongevallen ligt hoger bij de ongevallen op de arbeidsweg.

MANNEN EN VROUWEN TEN OPZICHTE VAN HET RISICO OP ONGEVALLEN

In 2005 waren 58% van de werknemers mannen en 42% vrouwen. Het risico op een arbeidsongeval verschilt in grote mate voor de mannen en de vrouwen. Ongeacht het feit of het ongeval zich op de arbeidsplaats of de arbeidsweg heeft voorgedaan, kan het volgende vastgesteld worden: hoe zwaarder het ongeval, hoe groter de kans dat het om een mannelijk slachtoffer gaat. Wat de ongevallen op de arbeidsplaats betreft, kan dit verklaard worden doordat de mannen, in tegenstelling tot de vrouwen, voor het merendeel arbeiders zijn en dus vaker risicoberoepen uitoefenen. Wat de ongevallen op de arbeidsweg betreft, waar het risico op een ongeval verband houdt met de verplaatsingswijze om van en naar het werk te gaan, zijn er quasi evenveel mannelijke als vrouwelijke slachtoffers. De zwaarste ongevallen treffen ook hier echter voornamelijk de mannen. Het slachtoffer is een man in bijna 80% van de dodelijke ongevallen op de arbeidsweg.

DE LEEFTIJD, DE BEROEPSCATEGORIE: BEPALENDE FACTOREN

De leeftijd van de werknemer speelt eveneens een rol bij arbeidsongevallen: hoe jonger de werknemer, hoe hoger de frequentie van de ongevallen. Dit geldt zeker voor de werknemers jonger dan 24 jaar. Er moet echter opgemerkt worden dat deze jonge werknemers, in tegenstelling tot de oudere, voor het merendeel arbeiders zijn en dus vaker blootgesteld worden aan het risico op een arbeidsongeval.

Er kan tevens vastgesteld worden dat jonge mannen vaker het slachtoffer worden van een ongeval dan jonge vrouwen. Van de 1000 mannelijke werknemers van 20 tot 29 jaar werden er 127 in 2005 getroffen door een arbeidsongeval. Bij de vrouwen uit deze leeftijdscategorie werden er 57 ongevallen genoteerd. Het verschil tussen de mannen en de vrouwen wordt kleiner naarmate ze ouder worden. In de leeftijdscategorie "50- tot 59-jarigen" werden er per 1000 werknemers 46 ongevallen bij de vrouwen geregistreerd en 69 ongevallen bij de mannen.

De leeftijd speelt niet alleen een rol bij de frequentie van de ongevallen, maar ook bij de ernst van de ongevallen, hier weliswaar in tegengestelde zin: uit de analyse van de ongevallen van de arbeiders blijkt dat hoe ouder de werknemer is, hoe meer hij het risico loopt om het slachtoffer te worden van een ongeval met een blijvende ongeschiktheid tot gevolg.

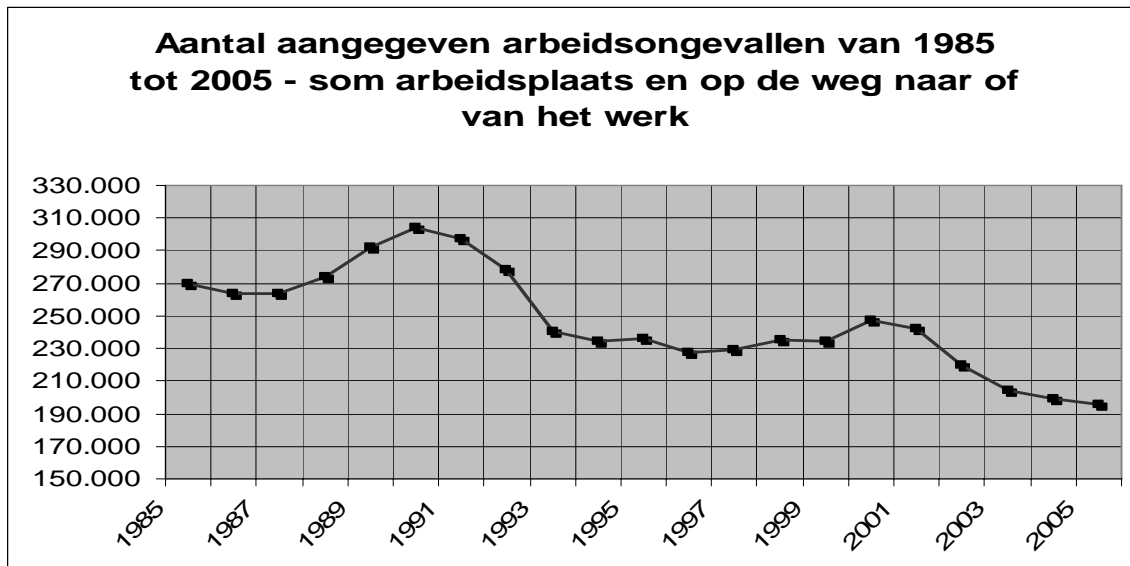
De leeftijd speelt eveneens een rol bij de ongevallen op de arbeidsweg. De leeftijd heeft hier echter een andere weerslag dan bij de ongevallen op de arbeidsplaats: de frequentie van de ongevallen op de arbeidsweg daalt eveneens met de leeftijd, maar voor alle leeftijdscategorieën, behalve voor de 15- tot 19-jarigen, geldt dat er meer vrouwen dan mannen het slachtoffer worden van een arbeidsongeval. Bij de 20- tot 29-jarigen werden er per 1000 werknemers 13 ongevallen opgetekend bij de vrouwen ten opzichte van 10 ongevallen bij de mannen. Bij de 50- tot 59-jarigen werden er per 1000 werknemers 9 ongevallen vastgesteld bij de vrouwen ten opzichte van 4 ongevallen bij de mannen.

DE RISICOSECTOREN

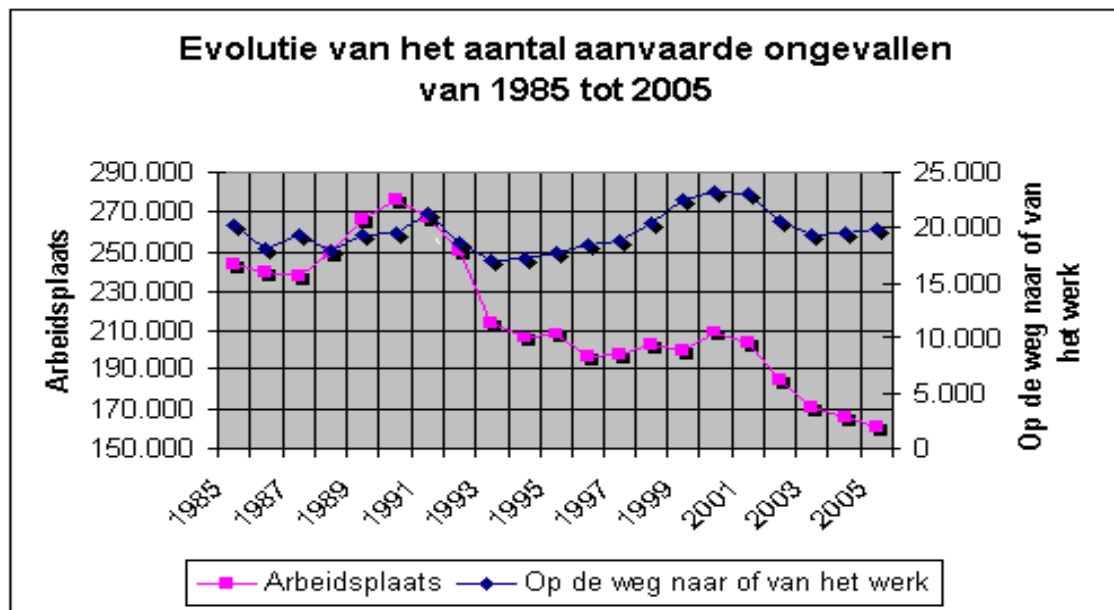
Het risico op een ongeval wordt derhalve bepaald door verschillende factoren: onder meer door het soort ongeval - een ongeval op de arbeidsplaats of op de arbeidsweg -, door de leeftijd van de werknemer, zijn geslacht, zijn beroepscategorie, maar eveneens en wellicht in hoofdzaak door de activiteitssector van de onderneming waarin deze werknemer tewerkgesteld wordt. De tien meest risicovolle sectoren werden bepaald, rekening houdend met het aantal ongevallen met tijdelijke ongeschiktheid en met het aantal verloren dagen tengevolge van het ongeval. Bovendien werden deze gegevens gekoppeld aan het tewerkstellingsvolume in al deze sectoren.

De eerste drie plaatsen worden ingenomen door de bouwsector, de transportsector en de vervoersondersteunende activiteiten. Hoewel de frequentie- en de ernstgraden in deze tien meest risicovolle sectoren tijdens de laatste jaren gedaald zijn, worden er nog steeds een groot aantal ernstige ongevallen vastgesteld die vermeden hadden kunnen worden met behulp van passende beschermingsmiddelen. Zelfs indien het aantal vallen van hoogte met het overlijden van de werknemer tot gevolg, onder het gemiddelde van de laatste tien jaar (23) ligt, is het cijfer voor 2005 nog steeds veel te hoog: 18 werknemers lieten in dergelijke omstandigheden het leven.

Evolutie van de arbeidsongevallen van 1985 tot 2005

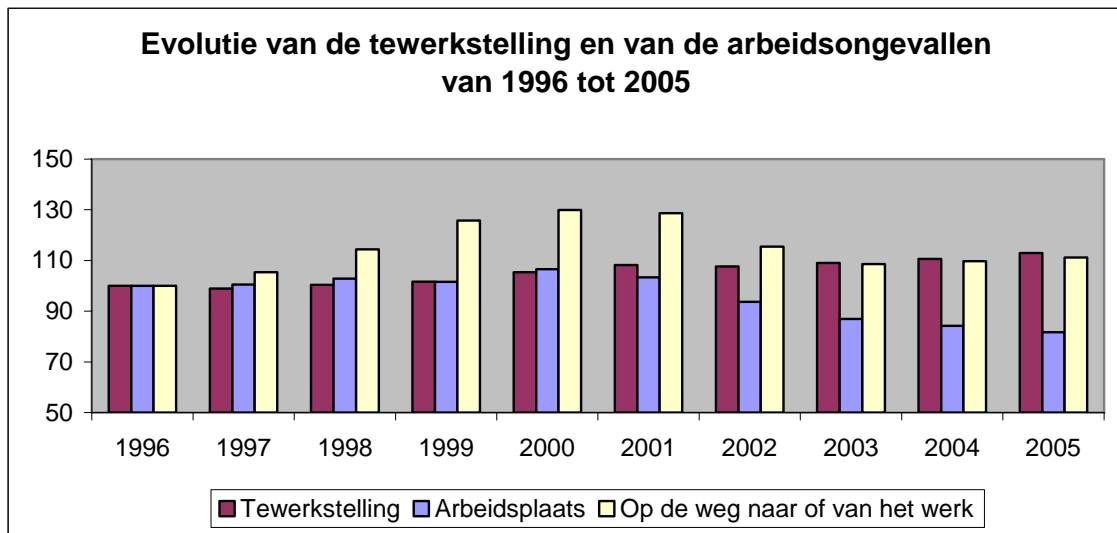

In 1985 verstuurden de werkgevers uit de privésector 269.810 ongefallenaangiften naar hun verzekeraar. In 2005 werden er 195.445 ongefallenaangiften geregistreerd. Het gaat om aangiften van zowel ongevallen op de arbeidsplaats als ongevallen op de werkweg. Het aantal aangiften is de afgelopen vijf jaar steeds gedaald. In 2005 werden 21% minder ongevallen opgetekend dan in 2000.

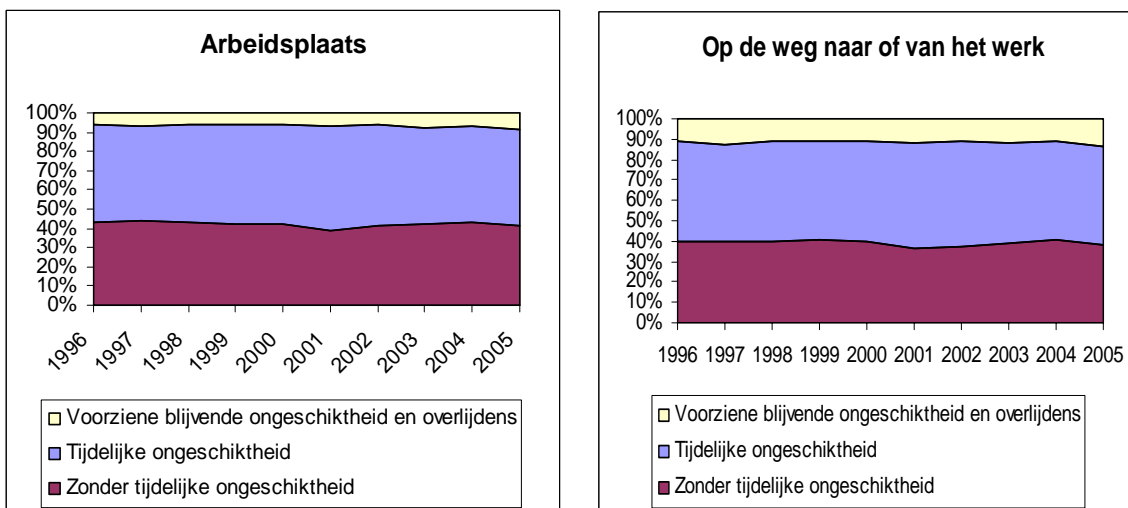
In 2005 werden ongeveer 8% van de ongevallen die aan de verzekeraars werden aangegeven, door hen geweigerd. Wat de aanvaarde ongevallen betreft, kan een uiteenlopende tendens worden waargenomen voor de ongevallen op de arbeidsplaats en de ongevallen op de werkweg: het aantal ongevallen op de arbeidsplaats is sinds 1985 gedaald met 34%, terwijl het aantal ongevallen op de werkweg daarentegen ongewijzigd is. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verkeersongevallen van de vrachtwagenchauffeurs, de taxichauffeurs, de handelsvertegenwoordigers, enz. ongevallen op de arbeidsplaats zijn.

Evolutie van de tewerkstelling, de arbeidsongevallen en hun gevolgen

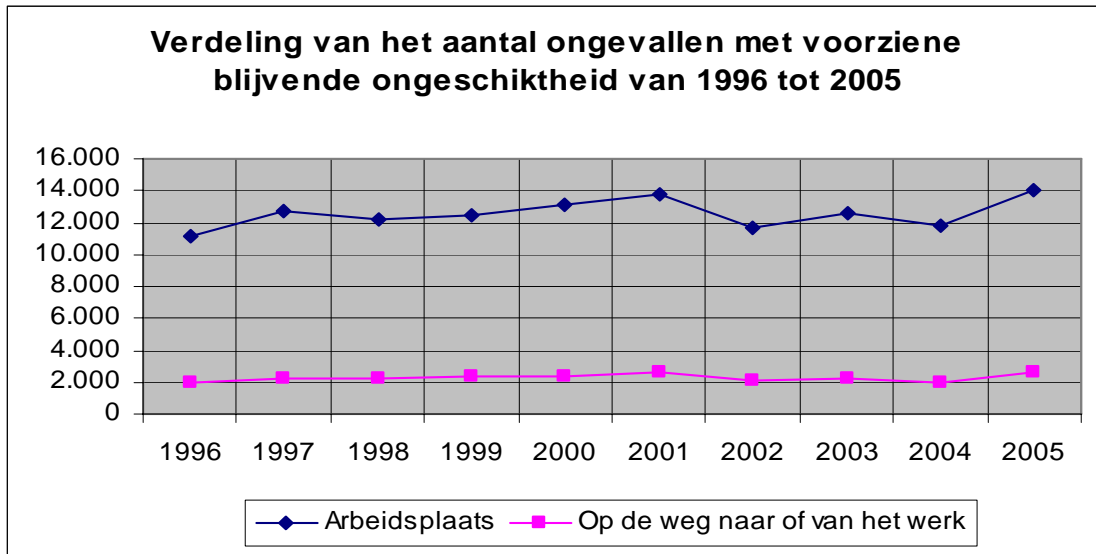

De grafiek schetst de evolutie van de tewerkstelling en van de arbeidsongevallen vanaf 1996. Hoewel het aantal werknemers gedurende de periode gestegen is, is het aantal ongevallen op de arbeidsplaats gedaald sinds 2001, terwijl de ongevallen op de arbeidsweg dezelfde tendens vertonen als de tewerkstelling.

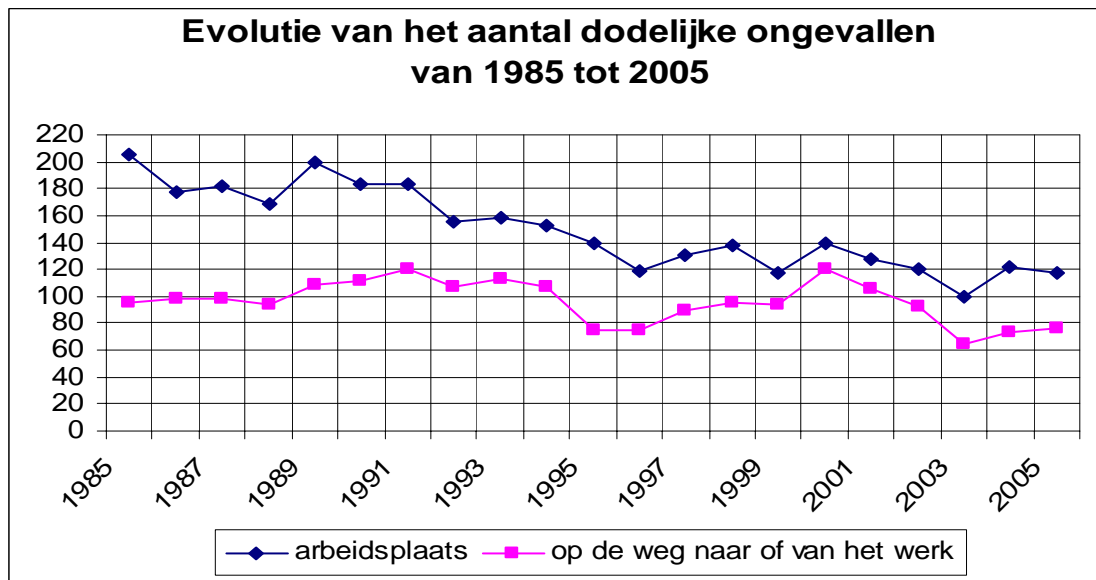
Evolutie van de gevolgen van de ongevallen

De arbeidsongevallen kennen uiteenlopende gevolgen. De gevolgen kunnen zich beperken tot medische verzorging zonder dat het slachtoffer het werk moet onderbreken (met uitzondering van de tijd die nodig is voor deze verzorging). Het slachtoffer kan na het ongeval tevens tijdelijk arbeidsongeschikt worden en vervolgens van zijn letsels genezen. Hij kan er echter ook een blijvende ongeschiktheid aan overhouden. In beide tabellen hierboven worden deze verschillende gevolgen weergegeven (in %) met betrekking tot de ongevallen van 1996 tot 2005. De informatie werd geregistreerd op 31 december van het jaar waarin het ongeval zich heeft voorgedaan. Op dat moment is er nog geen sprake van blijvende ongeschiktheid, maar wel van ramingen die door de verzekeraar worden opgemaakt, aangezien de restletsels in het algemeen veel later stabiliseren.

Hoewel de tewerkstelling van 1996 tot 2005 gestegen is, blijft het aantal zware ongevallen vrij stabiel. De stijging van het aantal ongevallen op de arbeidsplaats én op de arbeidsweg in 2005 houdt niet noodzakelijk verband met een toegenomen risico, maar wel met het nieuwe systeem voor de overdracht van de gegevens van de verzekeraars naar het FAO, waardoor de gegevens inzake de ernst van de ongevallen sneller kunnen worden gecodeerd.

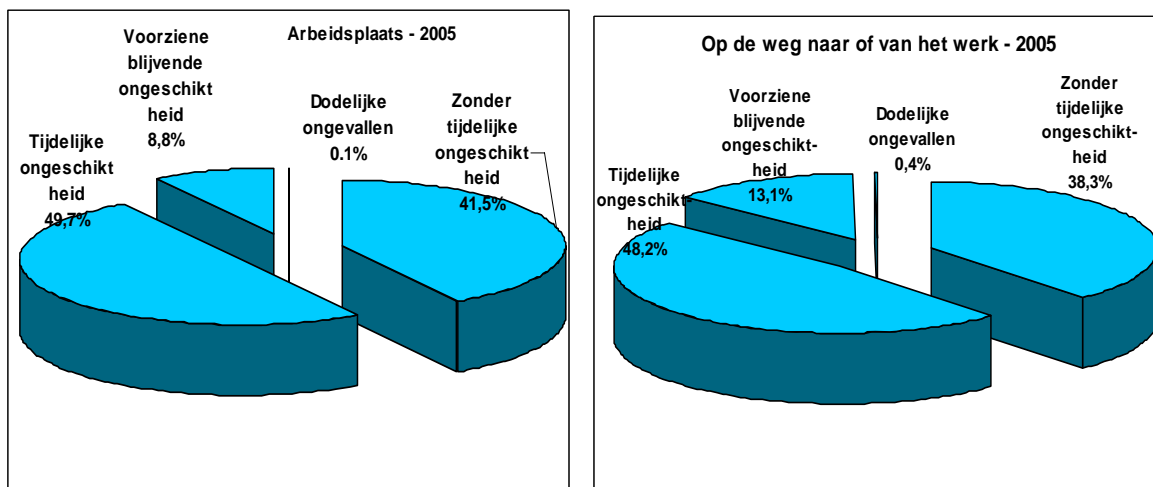

Het aantal dodelijke ongevallen op de arbeidsplaats is gedaald van 206 in 1985 tot 118 in 2005. Tussen 1985 en 2005 is het verschil tussen de ongevallen op de arbeidsplaats en de ongevallen op de arbeidsweg verminderd. In het begin van de periode werden er op de arbeidsweg 111 dodelijke ongevallen meer opgetekend. Vorig jaar bedroeg het verschil slechts 42 ongevallen.

De arbeidsongevallen van 2005

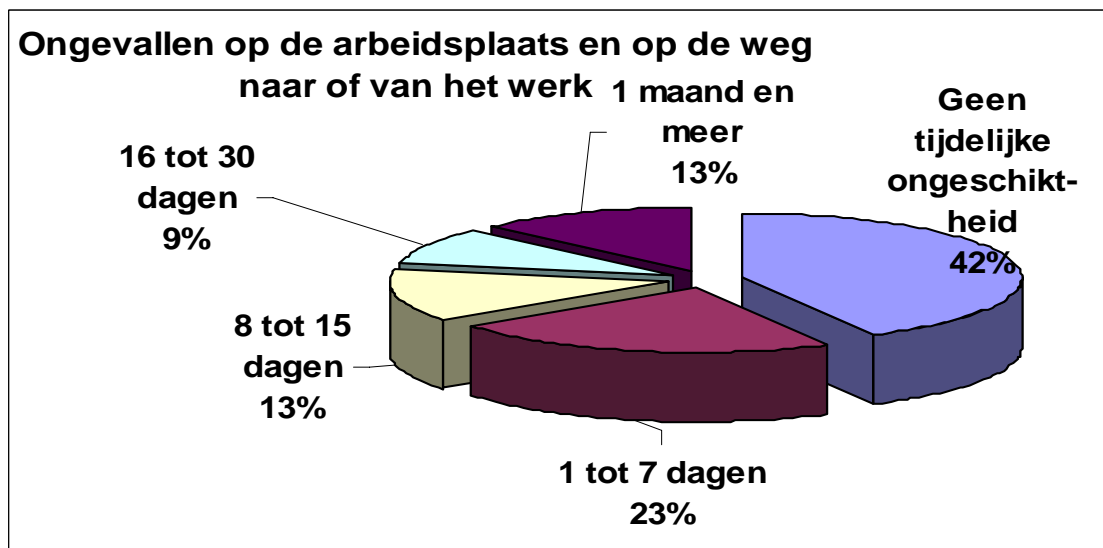
GEVOLGEN VAN DE ONGEVALLEN OP DE ARBEIDSPLAATS EN OP DE ARBEIDSWEG

De gevolgen

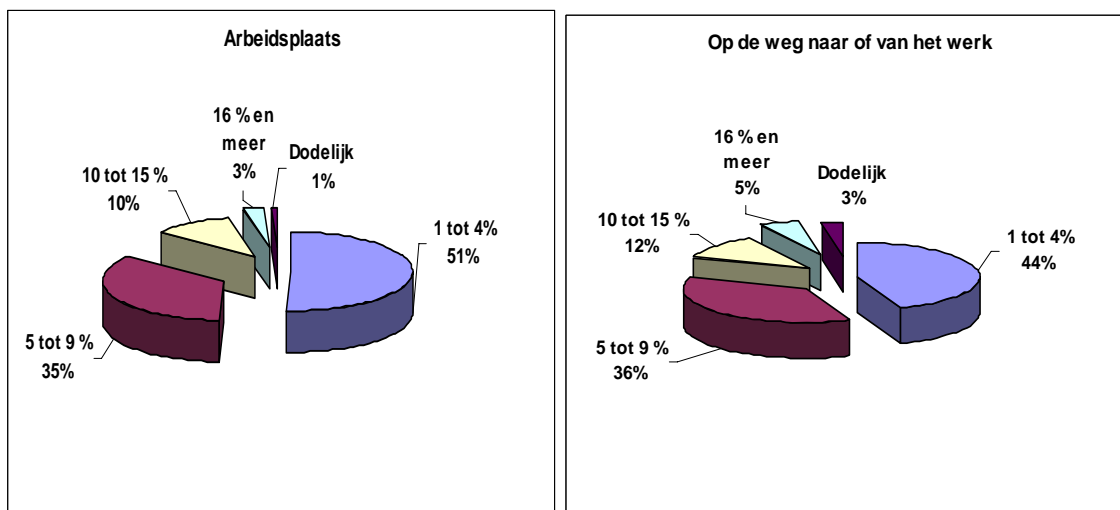
De ongevallen op de arbeidsweg hebben ernstigere gevolgen: het percentage van de ongevallen met voorziene blijvende ongeschiktheid en met dodelijke afloop bedraagt 13% tegenover 9% voor de ongevallen op de arbeidsplaats. Het risico op een dodelijk ongeval is vier tot vijf keer hoger op de arbeidsweg.

Tijdelijke ongeschiktheid

Hoewel 42% van alle arbeidsongevallen op de arbeidsplaats en op de arbeidsweg van 2005 geen tijdelijke ongeschiktheid hebben veroorzaakt, was het slachtoffer in 45% van de gevallen minder dan een maand tijdelijk ongeschikt en was hij in 13% van de gevallen genoodzaakt het werk gedurende minstens een maand stop te zetten.

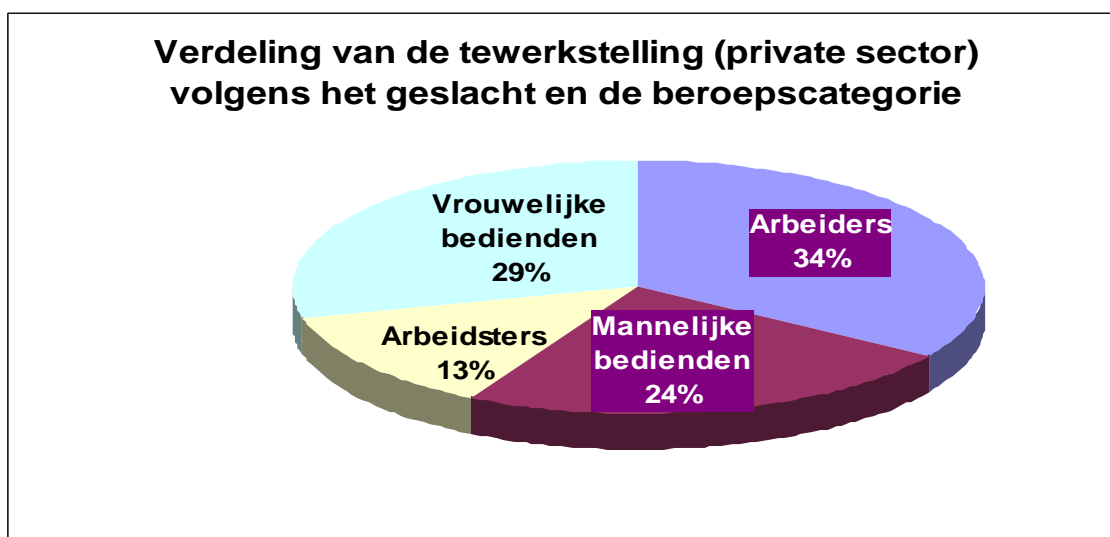
Voorziene blijvende ongeschiktheid en overlijden

In beide grafieken worden de ongevallen met voorziene blijvende ongeschiktheid en met dodelijke afloop uitgesplitst op basis van de ernst van de restletsels, die uitgedrukt wordt in percentage blijvende ongeschiktheid: van alle zware ongevallen veroorzaken 86% van de ongevallen op de arbeidsplaats en 80% van de ongevallen op de arbeidsweg een voorziene graad van ongeschiktheid van minder dan 10%. Het percentage van de zwaarste ongevallen ligt echter hoger voor de ongevallen op de arbeidsweg.

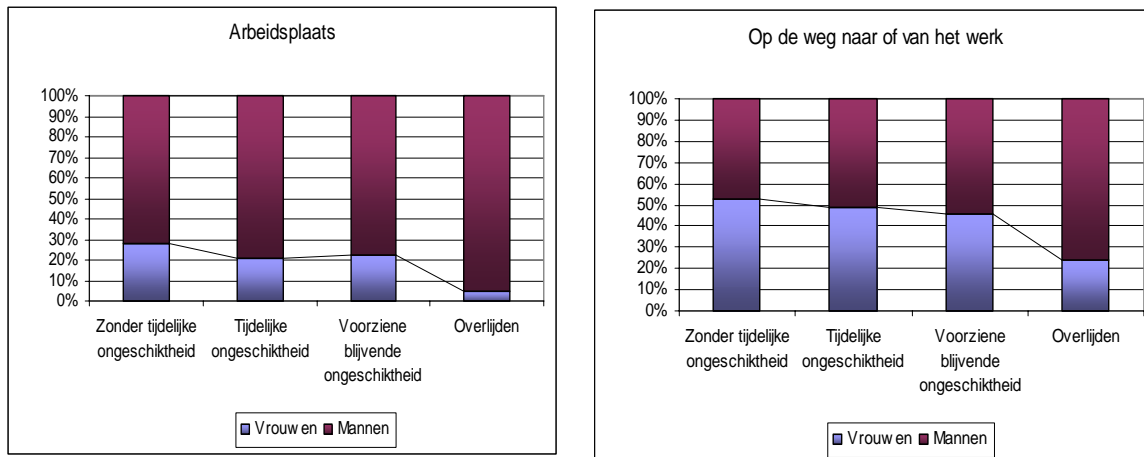
KENMERKEN VAN DE ONGEVALLEN OP DE ARBEIDSPLAATS EN OP DE ARBEIDSWEG

De tewerkstelling in 2005 op basis van het geslacht en de beroepscategorie

In 2005 waren 58% van de werknemers mannen en 42% vrouwen. In tegenstelling tot de vrouwen zijn de mannen in hoofdzaak arbeiders. De indeling van de tewerkstelling op basis van de beroepscategorie heeft een invloed op de uitsplitsingen van de arbeidsongevallen, zoals hierna kan worden vastgesteld.

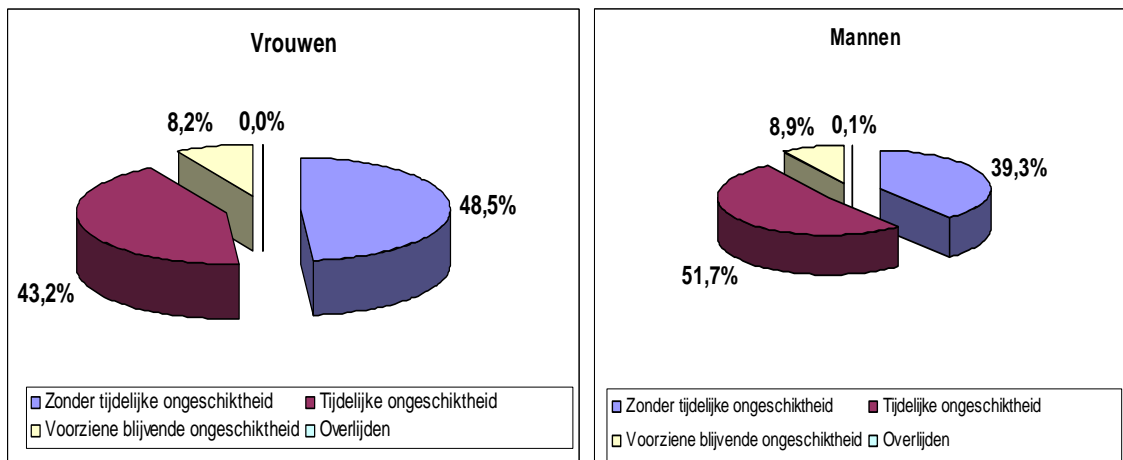
Het geslacht en de gevolgen van de ongevallen

Drie vierde van de ongevallen op de arbeidsplaats doen zich voor bij mannen die, zoals hiervoor vermeld werd, in hoofdzaak arbeiders zijn, waardoor het risico op een ongeval dus toeneemt. Inzake de ongevallen op de arbeidsweg, waar het risico verband houdt met de verplaatsingswijze, lopen de mannen en de vrouwen evenveel risico op een ongeval.

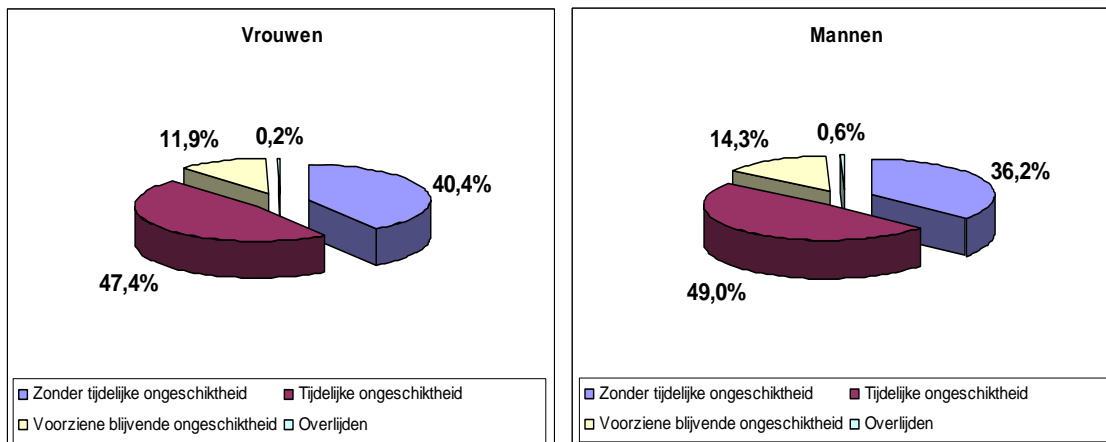
Wat alle ongevallen op de arbeidsplaats én op de arbeidsweg betreft, stijgt echter het percentage van de mannen, indien de gevolgen ernstiger zijn.

De arbeidsplaats

Wat de arbeidsplaats betreft, veroorzaakt bijna één op de twee ongevallen bij vrouwen geen tijdelijke ongeschiktheid. Zes op de tien ongevallen bij mannen veroorzaken een tijdelijke of blijvende ongeschiktheid.

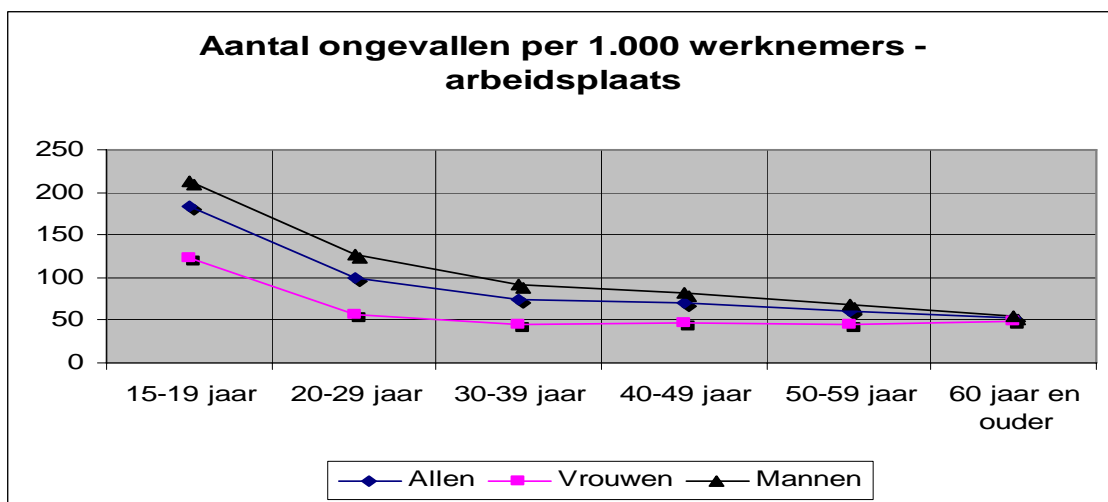
De arbeidsweg

Zowel voor mannen als voor vrouwen zijn de gevolgen van de ongevallen op de arbeidsweg ernstiger dan die van de ongevallen op de arbeidsplaats. Ook hier blijken de gevolgen echter ernstiger te zijn voor mannen, wat niets te maken heeft met de arbeidsomstandigheden: bijna 15% van de ongevallen bij mannen leiden tot een voorziene blijvende ongeschiktheid of tot het overlijden tegenover 12% bij vrouwen.

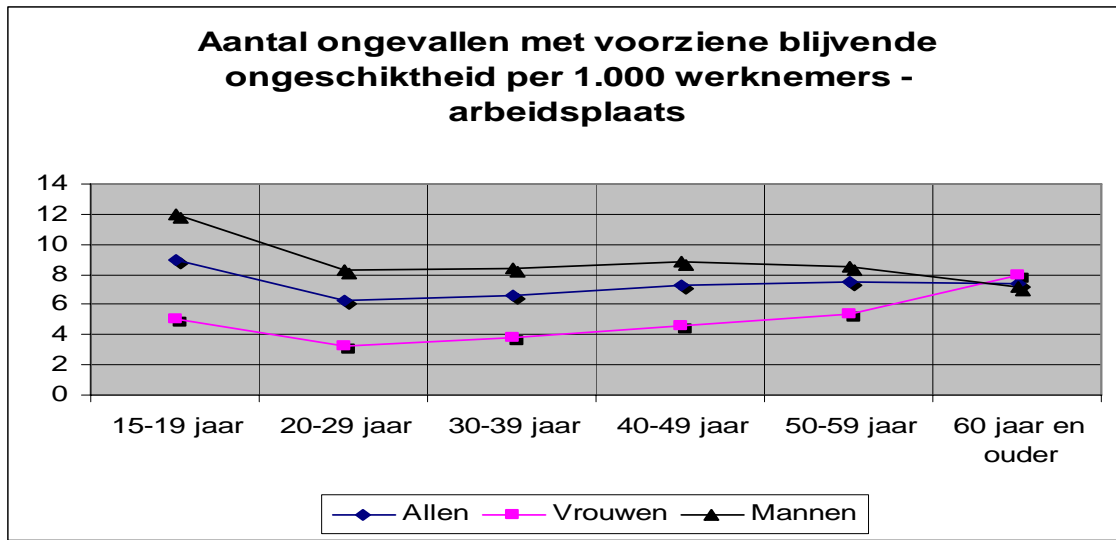
GEVOLGEN VAN DE ARBEIDSONGEVALLEN OP BASIS VAN DE LEEFTIJD VAN HET SLACHTOFFER EN ZIJN GESLACHT

De arbeidsplaats

In elke leeftijdscategorie ligt de frequentie van de ongevallen bij mannen - ongeacht de gevolgen ervan - hoger dan de frequentie van de ongevallen bij vrouwen. Het verschil tussen beide geslachten neemt af met de leeftijd.

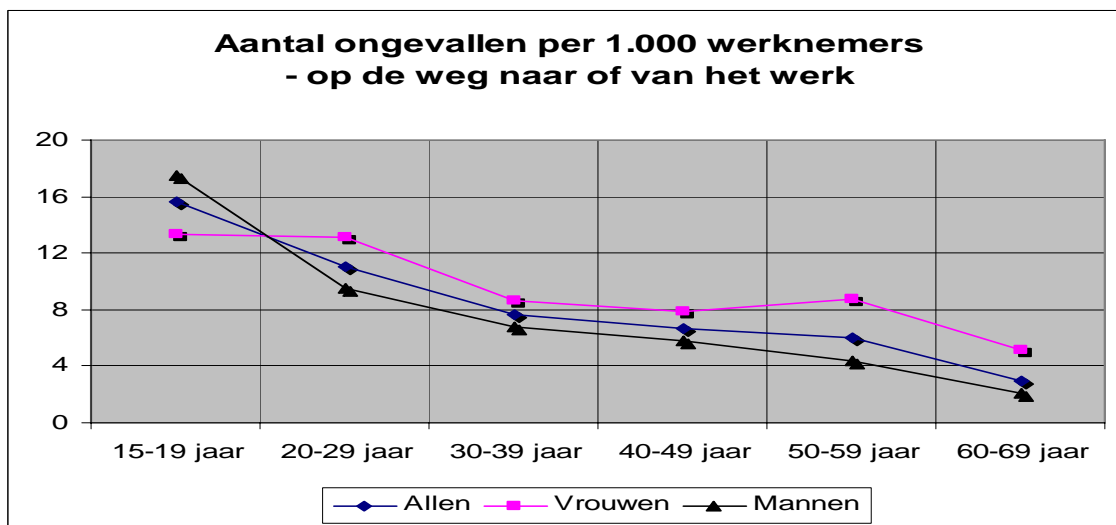
De bijzonder hoge graad voor de -20-jarigen kan onder meer verklaard worden doordat deze werknemers in hoofdzaak arbeiders zijn in tegenstelling tot de oudere leeftijdscategorieën.

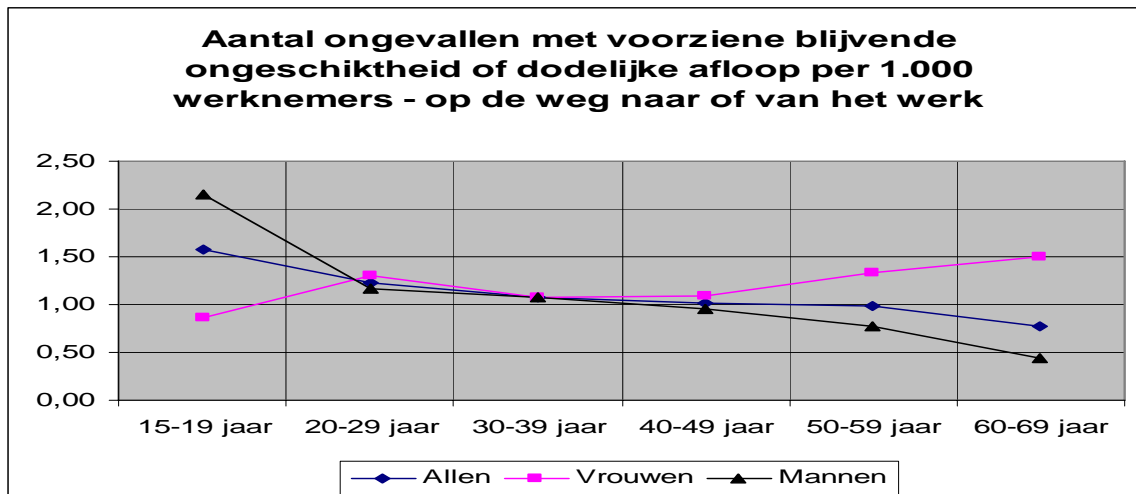
Wat de zware ongevallen betreft, kan het tegenovergestelde worden vastgesteld. Indien we de -20-jarigen die in hoofdzaak arbeiders zijn buiten beschouwing laten, neemt de frequentie van de ongevallen op de arbeidsplaats toe met de leeftijd.

Wanneer we alleen de situatie van de arbeiders onderzoeken, kan vastgesteld worden dat hoe ouder de arbeider is, hoe minder hij het risico loopt op een ongeval op de arbeidsplaats, maar hoe meer hij het risico loopt op een zwaar ongeval.

De arbeidsweg

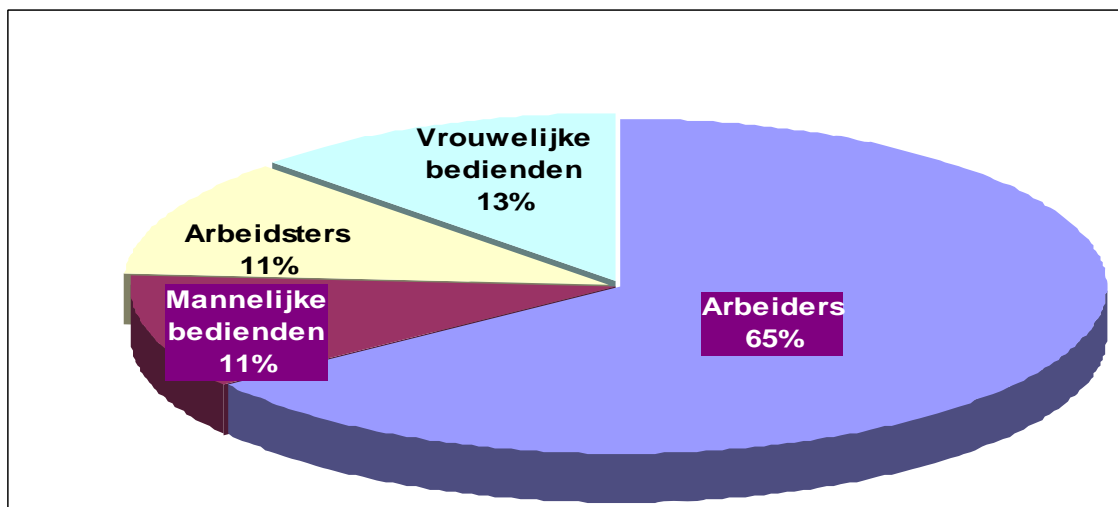

Wat de ongevallen op de arbeidsweg betreft, is de situatie verschillend. Indien we de -20-jarigen buiten beschouwing laten, kan vastgesteld worden dat de frequentie van de ongevallen hoger ligt bij vrouwen, ongeacht de leeftijdscategorie. Net zoals voor de ongevallen op de arbeidsplaats daalt de frequentie met de leeftijd.

De situatie van de zware ongevallen op de arbeidsweg vertoont grotere verschillen: in tegenstelling tot wat wordt vastgesteld op de arbeidsplaats, daalt de frequentie van de zware ongevallen bij mannen met de leeftijd, terwijl de ernstgraad bij vrouwen hoger ligt in de oudere leeftijdscategorieën.

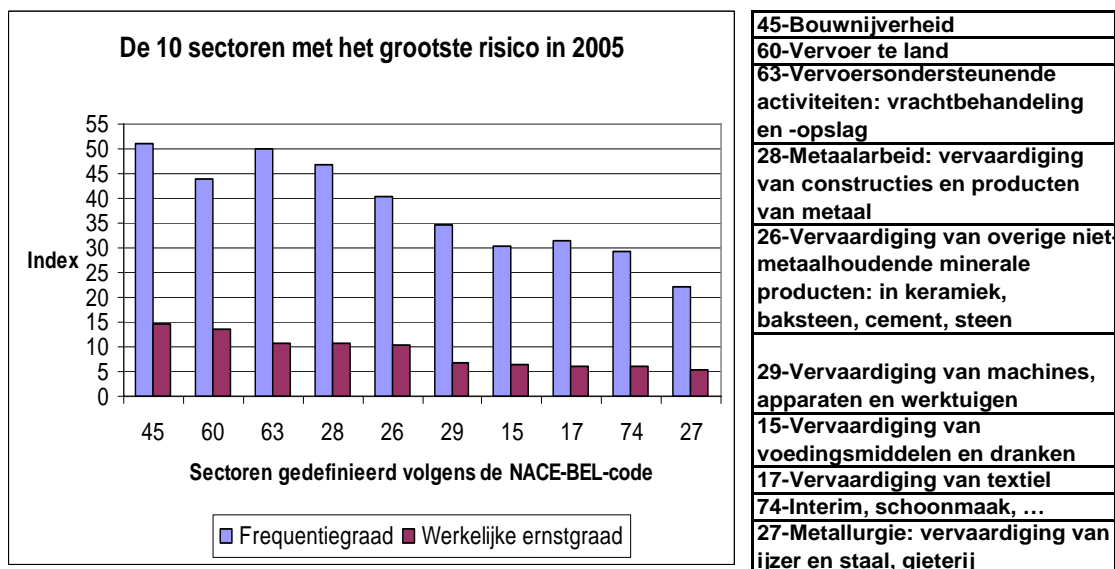
UITSPLITSING VAN DE ARBEIDSONGEVALLEN OP BASIS VAN DE BEROEPSCATEGORIE VAN HET SLACHTOFFER (ARBEIDSPLAATS)

In 2005 waren 34% van de werknemers uit de privésector arbeiders. Deze arbeiders waren bij 65% van de ongevallen op de arbeidsplaats betrokken.

53% van de mannelijke en de vrouwelijke werknemers uit de privésector waren bedienden. Deze bedienden waren bij 24% van de ongevallen op de arbeidsplaats betrokken.

DE ARBEIDSONGEVALLEN OP BASIS VAN DE ACTIVITEITSSECTOR VAN DE ONDERNEMING

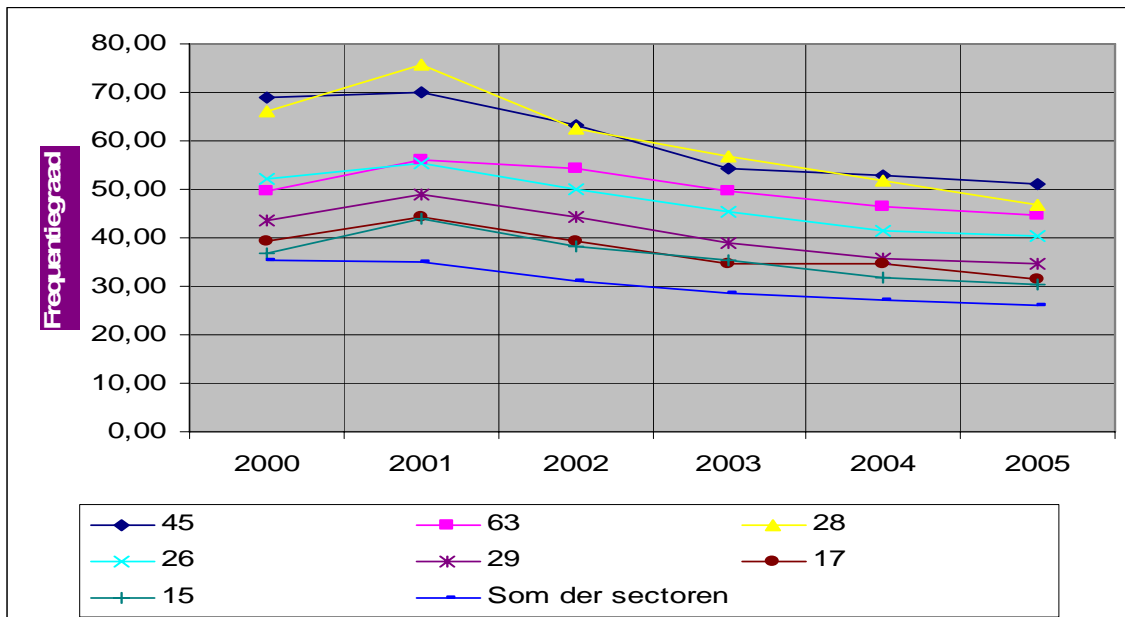
De grafiek schetst de frequentiegraden en de werkelijke ernstgraden van de tien risicovolste sectoren uit 2005. Voor deze rangschikking werden de kleine sectoren, waarin minder dan 1% van alle werknemers tewerkgesteld werden, buiten beschouwing gelaten.

De frequentiegraad wordt gedefinieerd als het aantal ongevallen met tijdelijke of blijvende ongeschiktheid per miljoen gepresteerde uren in de activiteitssector.

De ernstgraad wordt hier gedefinieerd als het aantal dagen tijdelijke ongeschiktheid ingevolge een arbeidsongeval per 10.000 gepresteerde uren in de sector.

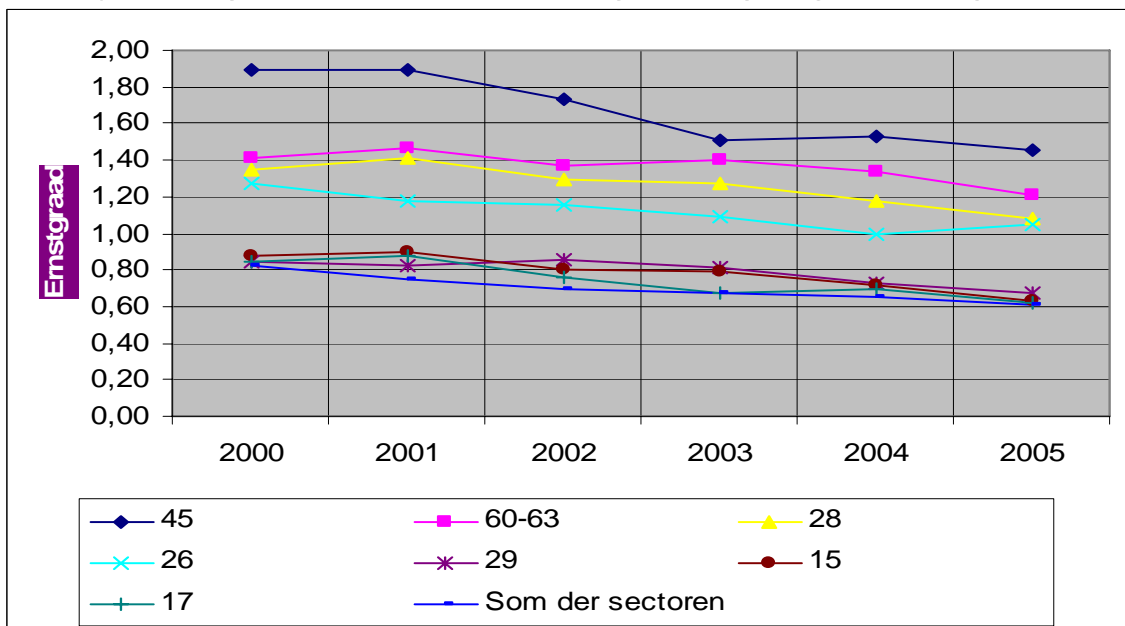
Deze tien sectoren komen op de eerste tien plaatsen wanneer de ongevallen worden uitgesplitst op basis van de frequentie of de ernst. In deze sectoren worden 37% van alle werknemers uit de privésector tewerkgesteld. Bovendien gebeurden 54% van de ongevallen met tijdelijke ongeschiktheid en 68% van de dodelijke ongevallen in deze sectoren.

Frequentiegraad: sectoren waarin de graad hoger ligt dan het gemiddelde

Deze grafiek die de evolutie schetst van de frequentiegraad van 2000 tot 2005, bevat de zeven sectoren waarvan de graad hoger ligt dan de gemiddelde graad van alle sectoren, alsook deze gemiddelde graad. De frequentiegraad van elk van deze sectoren en de gemiddelde graad van alle sectoren vertonen tijdens de laatste jaren een dalende tendens.

Werkelijke ernstgraad: sectoren waarin de graad hoger ligt dan het gemiddelde

De ernstgraad wordt hier gedefinieerd als het aantal dagen tijdelijke ongeschiktheid ingevolge een arbeidsongeval per 1.000 gepresterde uren in de sector. Hij vertoont eveneens een dalende tendens, zowel voor deze zeven sectoren als voor alle sectoren.

Statistische tabellen op de website van het Fonds voor Arbeidsongevallen

De statistische tabellen inzake de ongevallen van 2005 zijn beschikbaar op de website van het Fonds voor Arbeidsongevallen (<http://socialsecurity.fgov.be/faofat>) onder de rubriek « Statistieken ». De tabellen zijn per type (ongevallen op de arbeidsplaats; ongevallen op de arbeidsweg) en per thema uitgesplitst:

Thema 1 – Evolutie van de ongevallen op de arbeidsplaats en op de arbeidsweg en van hun gevolgen voor het slachtoffer
Thema 2 - Gevolgen van de ongevallen: medische zorg, tijdelijke arbeidsongeschiktheid, blijvende arbeidsongeschiktheid, overlijden.
Thema 3 - Persoonskenmerken van de slachtoffers van ongevallen: Geslacht; Leeftijd; Woonplaats; Nationaliteit
Thema 4 - Beroepskenmerken van de slachtoffers van ongevallen: Beroepscategorie; Beroep; Anciënniteit
Thema 5 - Kenmerken van de ongevallen: Uur; Dag; Maand; Plaats; Soort werk ten tijde van het ongeval; Afwijkende gebeurtenis en het hierbij betrokken voorwerp; Contact-wijze van verwonding
Thema 6 - Kenmerken van de letsels: Aard; Plaats
Thema 7 - Kenmerken van de dodelijke ongevallen
Thema 8 - Kenmerken van de ongevallen met voorziene blijvende ongeschiktheid
Thema 9 - Kenmerken van de onderneming: Plaats; Grootte
Thema 10 - Economische activiteitssectoren (NACE)
Thema 11 - Kenmerken van de ongevallen in de voornaamste economische activiteitssectoren (NACE)
Thema 12 - Frequentie- en ernstgraden